

**СОФІЯ АНДРУХОВИЧ
ЛІОБКО ДЕРЕЩ
АНАТОЛІЙ ДНІСТРОВИЙ
СЕРГІЙ ЖАДАН
ІРЕНА КАРПА
СВІТЛАНА ПІРКАЛО
СВІТЛАНА ПОВАЛІЄВА
ТАРАС ПРОХАСЬКО
НАТАЛКА СНЯДАНКО
САШКО УШКАЛОВ**

ДЕКАМЕРОН

10 УКРАЇНСЬКИХ
ПРОЗАІКІВ
ОСТАННІХ
ДЕСЯТИ РОКІВ

ВИДАВНИЦТВО

КЛУБ СІМЕЙНОГО ДОЗВІЛЛЯ

Харків

2010

ББК 84.4УКР
Д28

Жодну з частин даного видання
не можна копіювати або відтворювати
в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Дизайнер обкладинки Ілля Стронговський

- © Прохасько Т., Пиркало С.,
Поваляєва С., Дністровий
А., Ушкалов С., Жадан
С., Дереш Л., Карпа І.,
Сняданко Н., Андрухович
С., 2010
- © Сергій Жадан, укладання,
2010
- © Книжковий Клуб «Клуб Сі-
мейного Дозвілля», ви-
дання українською мо-
вою, 2010
- © Книжковий Клуб «Клуб
Сімейного Дозвілля», ху-
дожне оформлення, 2010

ISBN 978-966-14-1522-4 (PDF)

СОФІЯ
АНДРУХОВИЧ

death is sexy

Закінчивши забивати, він гойднувся вперед на табуреті і добряче штовхнув її в спину підшвами своїх високих шнурованих черевиків. Вона гучно гепнулась головою об масивну заводську батарею, біля якої лежала, і прийшла до тями.

— Чуєш, дрімбо, давай покуримо, — по-товариськи запропонував він, слинячи кінчик косяка.

СОФІЯ АНДРУХОВИЧ _ _ _ _

Вона незграбно завовтузилася на слизьких, холодних і мокрих кахлях, врешті зіп'ялася на коліна, хвилину постояла так, припершись чолом до шершавої стіни, намагаючись подолати нудоту й запаморочення, а тоді розвернулася і важко ляпнулася на дупу, притиснувши зв'язані за спиною занімілі руки.

— Ой бля, — захрипіла від болю і так-сяк звільнила закоцюрблені руки з-під заду. Тоді сперлася плечима до стіни і безсило відкинула голову. — Давай, чуєш.

Вона була худа і довгонога, чимось схожа на коника-стрибунця. Волосся позлипалось від крові і моторошно блищало, мов вимашчене смолою, у тьмяному світлі єдиної на весь цех вцілілої лампи.

Знайшовши її тут, у найдальшому, найтемнішому закутку гігантського цеху, заповненого заіржавілими уламками загадкових, схожих на кістяки доісторичних монстрів, станків, він здивувався. Зазвичай роботу йому залишали в крихітних тісних кімнатках на найвищому поверсі цього напівзруйнованого закинутого заводу на околиці міста — але сьогодні, зупинивши машину на безпеч-

─ ─ ─ ─ ─ ─ ─ ─ ─ ─ ─ ─ ─ ─

ній відстані, крізь густу темряву гупої ночі він одразу помітив каламутно освітлене широке вікно першого поверху і сприйняв це за підказку. Вона справдилася — клієнт виявився там. Точніше, клієнтка.

— Ти не проти паровоза? — запитав він, розглядаючи її побите лице, розсічену брову і розбиту нижню губу, кров, що запеклась на чолі, щоці й над верхньою губою, і темну припухлість під правим оком.

Вона мовчки покрутила головою, заплющивши очі від раптового приступу нудоти.

— Так економніше, — пояснив він перед тим, як глибоко затагнувшись.

Косяк тихенько затріщав і блимнув помаранчевим вогником. Він встав поруч із нею на коліна, нахилився вперед, до її розтулених потрісканих уст — вона стріпнулася, наче рибина, що відчула поруч із зябрами тиск сталевого леза, а тоді розслабилась і покійно прийняла в себе пахучу хмару диму.

Він майже впритул продовжував вивчати її обличчя.

— Чуєш, а ти гарна була — моделька, чи що? — Він лукаво примружив очі, посміхнувся і чи то сором'язливо, чи то спантеличено

СОФІЯ АНДРУХОВИЧ _ _ _ _

почухав своєю великою лабегою короткий їжачок волосся на голові.

— Ти теж так нічого, морячок. — Вона схилила голову на ліве плече, ближче до його обличчя, напіврозплющила темні вологі очі і спробувала посміхнутись, але біль не дозволив їй цього зробити.

— Бля, — вилаялась вона, і її обличчям промайнула вперта тінь, за якою несподівано проступило лагідне умиротворення. — Зачепило. Хороша трава, морячок. І давай без «була» — я ще є, чуєш?

— Ненадовго, — пообіцяв він і знову затягнувся.

Вона вже підставила йому свій жадібний рот, ревниво стежачи за діловим задоволенням на його хижацькому обличчі. Він припав до неї — збоку це було схоже на поцілунок.

Якийсь час курили мовчки. Вона важко дихала. Від неї несло потом і кров'ю. Від нього — лише потом. Задушливе, густе нічне повітря тріщало цикадами і дзвеніло злючими комарами. Добре, хоч дим трохи їх розлякав.

Раптом вона хрипко засміялася.

— Ти чого?

— Сушить, зараза. — Він чув, як її язик липне до піднебіння. — Маєш щось пити, морячок?

Він знайшов у рюкзаку маленьку пляшечку негазованої «Моршинської», розкрутив і приклав їй до рота. Вона жадібно припала, а він дивився, як довго-довго, повільно і багато вона п'є, як пожадливо ковтає, як рухається при цьому її чітко окреслена, немов вирізьблена, нижня щелепа, відчував, як вода приємно зволожує і охолоджує подразнену гортань, як стікає горлом у стравохід, бачив, як вона затікає у шлунок, і точно знав, як від цього добре, як приємно дівчині, незважаючи на страх, і біль, і на те, що від води лоскоче і пече поранену губу й підборіддя, по яких струменить рідина, точно знав, яке задоволення вона зараз отримує.

Це тривало і тривало. Врешті він підніс пляшку до своїх губ і допив останній ковток.

— Бля, а тепер їсти хочеться. Оселедця, чорного хліба, шоколадних цукерок і персиків. І запивати грейпфрутовим соком. У тебе є щось пожерти, морячок? — запитала дівчина.

death is sexy

СОФІЯ АНДРУХОВИЧ

Він посміхнувся, мружачись ще більше — тепер цей вираз, ця мирна, осаяна, розгублена й лукава примруженість наче прилипла до його порізаного променями зморшок і шрамів, дещо поношеного обличчя, — і розвів руками, ніби вибачаючись:

— Немає. Слухай, який я тобі морячок?

— А, не зважай. — Вона зітхнула. — Я так усіх називаю. Звичка така. А як тебе звати?

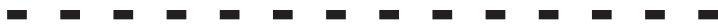
Він спохмурнів і почав шукати щось у рюкзаку.

— Не треба, — мовив ледь чутно глухим голосом. — Я не скажу, як мене звати, і не питаю, як звати тебе. Хто, чому, за що. У мене таке правило. Нічого не знати про того, кого я...

Вона здригнулась і застогнала. Він подивився на неї майже лагідно.

— Не ображайся, чуєш. Так буде простіше — і тобі, і мені. Називай мене морячком. — Він знову примружився, посміхаючись, і поплескав її по плечу.

— Бля, морячок, боляче, — засичала вона, різко смикнувшись. І засміялась. — Мені вити треба від страху, а я обкурилась і ржу.

Він ніжно стер сльози з її щік великим пальцем руки, терпляче й добродушно чекаючи, поки вона заспокоїться.

— Чуєш, я хочу тобі щось запропонувати. Точніше, попросити. Або, хочеш — можеш сама вибрати.

Вона затихла, напружилась і дивилась на нього спідлоба, не кліпаючи.

— У мене настроїй такий сьогодні, меланхолійний, чи що. У мене дещо сталося... В моєму житті... Дещо таке, що вибило з колії... Розумієш... — Він шукав чогось у її погляді, добиваючи слів, хвилюючись, механічно чухаючи голову своєю ведмежою лапою. — Я от бачиш, який зараз... нервую. Я таким рідко буваю. Точніше, ніколи. Це чи не вперше. Мене майже ніхто таким не бачить. Тобі пощастило.

— Бля, морячок, точно — мені пощастило. — Вона знову порснула сміхом, але цього разу злим, гірким. При цьому неспокійно йорзала на сідницях, смикала ногами. — Кажі вже швидше, бо я довбануся. Псих ненормальний.

Він заплющив очі і скорчив болісну гримасу. Кілька секунд помовчав, збираючись із думками. Тоді підвівся на рівні, походжаю-

СОФІЯ АНДРУХОВИЧ _ _ _ _ _

чи перед нею взад-вперед, лаючись собі під ніс. Нарешті навис над нею, водночас рішучий і приречений, з насупленими бровами, з жорсткою впевненістю в кутиках губ.

— Мені потрібно з кимось поговорити. Цього не можна робити, я мав би негайно тебе... ну, ти розумієш. Але я відчуваю, що з'їжджаю з котушок. Та якщо я взагалі почав усе це, то мені просто, просто хана. Ти не уявляєш, який я насправді чіткий, який я формальний. Я ніколи, ніколи не відступав від правил. Просто... Коротше, мені треба поговорити. Ти погодишся поговорити зі мною? У нас є час до світанку. До того, як вони прийдуть за шматками твого тіла.

— Ти довбанувся, чувак, — сухо сказала вона. А тоді заревіла.

Він безсило присів на шматок залізяки, обійняв голову руками і чекав, поки вона заспокоїться.

Минуло хвилин десять. Ридання перейшли у виснажений плач, тоді в конвульсивні схлипування.

— Відпусти мене, — прохрипіла вона. — Ну, будь ласка, ну, я дуже, я дуже-дуже прошу тебе, відпусти мене. Ну, будь ласка.

Він схопився на ноги і grimнув кулаком по стіні.

— Дурепа! — загорлав — і цех наче вибухнув від його гарчання. — Одної й тої самої! Скільки можна! Ти що, не розумієш? Це неможливо! В мене така робота. Якщо я тебе не кінчу, кінчать мене.

Він рвучко розвернувся і кинувся кудись між станками, гучно тупаючи. Його кроки віддалялися, щось зарипіло, заскреготало, заревло, як велетенський звір зі списом в боці, тоді grimнуло. Запала тиша.

Там, у коридорі, в повній темряві, за товстою заводською стіною він чітко бачив, як вона, все ще здригаючись від плачу, почала зводитися на ноги. Це було складно. Це було майже неможливо. Її нестерпно нудило, в голові паморочилось, усе тіло боліло, пекло обличчя, мучили спрага і голод, страх і розпач, задуха і нав'язливе дзижчання комах, майка наскрізь промокла і липла до тіла, шкірою котилися масні краплі смердючого поту, дівчина майже нічого не бачила, не знала, куди йти, ноги підкошувалися і не слухалися, зв'язані за спиною руки заважали рухатись, на кожному кроці вона перечеплялася через

якесь залізничка, кілька разів впала, боляче вдарившись, підвернула ногу, ліктем вгамселилась об довге руків'я одного зі станків — саме в ту точку, в сплетіння нервових закінчень, після удару в яке ще кілька хвилин усім тілом відчуваєш неприємний, гидотненький біль. Але щось несло її вперед, до тьмяної лампи в протилежному кінці цеху — інстинкти недобитої тварини, неусвідомлені й древні, жевріли в ній, розмитим, тьмяним світінням блимаючи десь у хребті, в спинному мозку.

І ось вона перед масивними залізними дверима. Двері прочинені. За дверима — чорно. Дівчина відчула на обличчі та шиї прохолодний язик протягу і по-дурному зраділа, навіть спробувала бадьоро розпрямити спину. Завмерла. Прислухалась. Зовсім тихо. Тільки тонкий запах сигаретного диму в повітрі.

Він одним рухом рвонув двері на себе і також завмер, пильно в неї вдивляючись. Так вони з хвилину стояли, не ворущачись, не відводячи поглядів. Не дивуючись одне одному. Наче добрі знайомі, котрі зустрічались так уже сотні разів і зовсім не дивувалися цим зустрічам. Як старе подружжя, призвичаєне до щоденних ритуалів: вона — з дому, він —

додому, «ось і ти», «ах, це ти», «ну ось і ти, ну нарешті».

— Слухай, ти вибач мені, — хрипко сказав він, роблячи крок назустріч і м'яко беручи рукою її за плече. — Не варто було все це починати. Це неправильно. Я неправий. Зробимо все швиденько.

Стояли одне від одного страшенно близько, майже впритул і дивилися просто в очі.

— Боже, яка ти худенька, — якимось по-батьківськи, ніжно і підбадьорливо прошепотів він, забираючи руку для того, щоб збентежено почухати нею голову.

— Можна мені ще сигарету? — безбарвним голосом запитала вона.

Він струсив із себе зачарування, як пес струщує воду, занишпорив кишеньками і, знайшовши пачку сигарет, почав обмацуватися в пошуках запальнички.

— Звісно, звісно.

Прикурив їй сигарету, підніс до губ. Вона затягнулась.

— Чуєш, морячок, — благажно звела на нього очі, — я так не можу. Давай десь сядемо і ти розв'яжеш мені руки. Куди я від тебе дінуся? Покури зі мною.

death is sexy